

KAPITOLA DEVÁTÁ

Začala jsem ti psát 35 vzkazů a všechny začínají „Je mi 17“, ale potom už nic napsat nemůžu. Nechci to pokazit. Nechci o to přijít.

Připadám si jako pitomec. Trouna tak bych tady mohla sedět a psát dopisy tmě a čekat, až mi odpoví.

Ani tě neznám, ale mám pocit, že tě rozumím.

A mám pocit, že ty rozumíš mně.

A právě to se mi na tom tak líbí.

Je jí stejně jako mně.

Tušil jsem, že jsme podobně staří, ale tohle mi to potvrdilo. Nevím, proč na tom záleží, ale záleží.

Líbí se jí to.

Líbí se jí to.

Četl jsem ten vzkaz nejmíň sedmašedesátkrát a pořád

přítom cítím tajné vzrušení. Rychle se rozhlédnu po třídě, jestli to není nakažlivé, jako by zbytek třídy mohl být z tohohle krátkého lístku taky tak na větvi.

Nemusím se dělat starosti. Jsme na angličtině a probíráme poezii a tuhle třídu by nevzbudil ani espresso bar. Nějaká holka v přední lavici čte nahlas báseň Dylana Thomase, ale očividně je jí úplně putna, že běsní a zuří, když světlo stěží dýše, protože to zní, jako by četla nákupní seznam. Při čtení posledního verše si obtočí vlasy kolem prstu a rozvalí se na židli.

Uhlazuju řádky vzkazu a znovu si ho čtu. Zastrčil jsem si ho pod okraj učebnice.

Mám pocit, že ti rozumím. A mám pocit, že ty rozumíš mně.

Nějaká moje bláznivá, divoká část ji chce najít. Abych jí řekl *ano, ano, rozumím.*

Třídu zachvátilo znuděné ticho. Přisahám, že člověk slyší, jak tři lidi datlují zprávu. Naše učitelka, paní Hillardová, doufá, že všichni vstřebáváme sílu poezie. Opře se o katedru a tiskne si učebnici k hrudi. „Kdo by mi uměl povědět, o čem ta báseň je?“

Asi vás to šokuje, ale nikdo neodpoví.

Paní Hillardová se napřímí, začne procházet kolem lavic a jemně se každé dotýká. S každým krokem jí šustí dlouhá sukně, ke které má jeden z těch vzorovaných svetřů, co člověk vidá výhradně na středoškolských učitelkách ve středním věku.

Zasunu vzkaz dál pod učebnici, než ke mně dojde.

„Proti čemu Dylan Thomas běsní a zuří?“ zeptá se. „Co je ‚světlo‘, které ‚stěží dýše‘?“

„Temnota,“ zvolá Drew Kenneyová.

Paní Hillardová přikývne, ale dodá: „Možná zdánlivě.“

Její podpatky klapou uličkou mezi lavicemi. „O čem by ještě mohl mluvit?“

„O noci?“ houkne další holka, se stoupavou intonací. Jenom hádá.

Přijde mi to tak nudné, nenápadité. Myslím na to, jak s holkou ze hřbitova analyzujeme fotky, a říkám si, jestli by ji takhle hodina taky tak nudila.

Počkat. Co když na téhle hodině je? Rozhlédnu se.

Vůbec nevím. Myslím že ne, ale vůbec nevím. Člověk se přece nemůže jenom tak podívat na holku a poznat, že jí umřela máma. Mně nad hlavou taky nezáří neonový nápis UMŘELA MI SESTRA.

„Přečtete si ji ještě jednou pro sebe,“ řekne paní Hillardová. Poklepe na učebnici Elijahu Walkerovi a zašeptá: „Schovej ten telefon.“

Elijah si zhluboka povzdychne a šoupne si telefon do tašky.

„Přečtete si ji ještě jednou.“ Paní Hillardová se zastaví u mé lavice a sotva se na mě podívá, bezmyšlenkovitě poklepe na učebnici a jde dál. Učitelé toho ode mě nikdy moc nečekají. „Přečtete si tu báseň znovu a povězte mi, o čem je doopravdy.“

Někdo zakašle. Někdo si poposedne.

Ticho.

Paní Hillardová dojde dozadu, otočí se a v jejím klidu se poprvé objeví trhlina. „Někdo přece musí mít nějaký nápad. Někdo. Kdokoli. Žádná odpověď není špatná.“

Povídá ženská, která zrovna řekla dvěma lidem, že odpověděli špatně.

„Tak o čem je ta báseň?“ naléhá.

Mrknu se na stránku, abych věděl, co tak řeší. *Do dobré noci neodcházej tiše.*

Než se naděju, přečtu to celé. Vůbec to není o noci ani temnotě.

Paní Hillardová pořád prochází uličkami. „Říká ‚běsni a zuř, když světlo stěží dýše‘. Co Dylan Thomas cítí?“

„Zoufalství.“

To slovo ze mě vyletí, než se stihnu zarazit. Hlas mi zhrubl, jak jsem ho dlouho nepoužíval – s nikým jsem nepromluvil od chvíle, kdy jsem si s Revem před třemi hodinami v jídelně rozdělil bagetu. Taky jsem na sebe upoutal pozornost. Půlka těch lidí mě asi nikdy mluvit neslyšela.

Paní Hillardová se vrátí a zastaví se před mou lavicí.

Nepodívám se na ni. Měl jsem držet zobák. Čmárám si na sešit, jako by to řekl někdo jiný, ale ona není pitomá.

„Zoufalství,“ zopakuje tiše. „Proč?“

„Jenom jsem hádal.“

„Nehádal. Proč zoufalství?“

Přestanu si čmárat a zamračím se na ni. Ve třídě by bylo slyšet spadnout špendlík. Nelíbí se mi být středem pozornosti a chci, aby si dala odchod. „Vždyť říkám, že jsem jenom hádal.“

„Dobře, no tak hádej znovu,“ nenechá se odradit. „Proč zoufalství?“

Zabouchnu učebnici a dvě děcka vedle mě nadskočí. „Možná se tý podělaný tmy bojí.“

Necouvne. „Možná ano. Co je to za temnotu?“

Ta špatná. Po hlavě mě přetáhne náhlá emoce. Ramena mi ztuhnou napětím a chci tu učebnici roztrhat na kousky. Dýchám hlasitě jako polapený divoký kuň.

„Zkus to,“ vybídne mě. „Jakou temnotu myslíš?“

Říká to povzbudivě. Div se nerozskočím, ale ona věří, že na to nakonec přijdu, že pod vrstvou maty objeví lesklé

stříbro. Už jsem tenhle pohled viděl. Dívali se tak na mě sociální pracovnice, školní psychologové, jiní učitelé.

Nechápou, že nemá smysl se snažit.

Keith Mason si o pár řad dál polohlasně odfrkne. „V pastáku asi básničky moc nečtou.“

Vyskočím ze židle tak prudce, že zaskřípe o podlahu. Paní Hillardová je rychlejší, než bych čekal. A taky odvážnější. Jsem o šest palců vyšší, ale ona mi zahradí cestu.

„Dokaž mu, že se plete,“ řekne rychle. „Odpověz mi. Jakou temnotu?“

Chvilku mi trvá, než proseju inteligentní myšlenky. Odtrhnu oči od Keitha a skloním k ní hlavu. Točí se mi emoce mi ze vzkazu té holky, vzpomínkami, které ve mně vzbudila ta báseň, a ponížením z další připomínky toho, co jsem zač. Jak mě ostatní vidí.

„Neplete se,“ opáčím a zase mám hrubý hlas. Svezu se na svou židli a zase upřeně zírám na knihu. Najdu tužku a dál si čmárám.

Nadechne se, že ještě něco řekne, a já div nepřelomím tužku. Neúmyslně začnu provrtávat papír.

Zazvoní a studenti kolem mě vybuchnou v poryvu aktivity. Učitelka začne vykřikovat pokyny ohledně domácího úkolu, nějaký sloupeček, který nejspíš sesmolím o přestávce.

Zasunu vzkaz té holky do učebnice a strčím si ji do batochu. Mám volnou cestu ke dveřím. Všichni se mi vyhýbají.

Kromě paní Hillardové. Zase ke mně přikročí. „Máš chvilku?“

Jsem v pokušení ji ignorovat. Kolem nás proudí ze třídy studenti a klidně bych od ní mohl odvrátit oči a vklouznout do davu. Kdyby se mi zdálo, že se mě chystá nechat po škole nebo mi dávat kapky, neváhal bych.

Ale nezdá, a proto se zastavím.

„Nepřijdeš pozdě na další hodinu?“ zeptá se.

Zavrtím hlavou. „Mám oběd.“ Pak mi dojde, že jsem mohl zalhat a dostat se odsud bez větších problémů.

Kývne k lavici v první řadě. „Na chvílku se posaď.“

Nadechnu se a otálím – ale potom si povzdechnu a vklouznu na židli. Je to poprvé, co sedím v první lavici v jakékoli třídě v téhle škole.

„Chci si s tebou promluvit o tom, co jsi řekl,“ začne vážně.

Aha. Aha. Jsem to ale pitomec. Začnu se zvedat ze židle a v hrudi se mi usadí známá trpkost. „To je fuk. Prostě mě sakra nechte po škole, abych odsud mohl vypadnout.“

Překvapeně zamrká. „Já tě nechci nechat po škole.“

Zamračím se. „Tak co chcete?“

„Chci vědět, proč jsi řekl *zoufalství*.“

„Jenom jsem tak něco plácl! Možná jste se měla zeptat...“

„Opravdu se tak moc bojíš vypadat chytře?“ Opře se o katedru a založí ruce na hrudi.

Zakaboním se, ale mlčím.

Ona taky mlčí.

Váha jejích slov mě přikove do židle. Moje hrdost je rozebírá. *Bojíš. Opravdu se tak moc bojíš? Vypadat chytře?*

Neučím se špatně – to proti vám může snadno poštvat učitele a já jim nepotřebuju dávat žádný další důvod, aby mě provokovali. Kdysi jsem se dokonce učil dobře a moje máma přicvakávala moje vysvědčení magnety na ledničku. Teď se namáhám akorát dost na to, abych prošel, a dávám si pozor, abych z ničeho nevyletěl.

Její slova jsou výzva.

Hrozně dlouho tam sedíme.

„Propásnu oběd,“ řeknu konečně.

Klesnou jí ramena. Trošku. Dost. „Dobře,“ povzdechne si. Kývne ke dveřím. „Tak běž.“

Už jsem v půlce chodby, když ke mně dolehne její hlas. „Declane. Počkej. Ještě domácí úkol.“

Obrátím se a ona jde po chodbě a mezi prsty má složený kousek papíru. „Slyšel jsem ho v hodině.“

„Ne, chci, abys mi napsal něco jiného.“ Podá mi papír. „Může to být dlouhé, jak chceš.“

Vezmu si papír a jí se rozzáří oči.

Potom ho zmačkám v pěsti a obrátím se k odchodu.

Do fronty v jídelně se nezařadím, protože Rev bude mít dost jídla pro celý regiment. Kristin pro mě vždycky přibalí něco navíc.

Moje máma už mi s sebou oběd nedala, ani nepamatuju. Ne že bych si to zasloužil.

Hodím zmačkaný papír na stůl a potom vklouznu na lavici naproti Revovi. Máme celý stůl pro sebe. Okny lomcuje déšť a je tu narváno, ale nás nikdo neotravuje.

„Vypadáš jako smrtka,“ prohlásím, protože je to pravda. Jeho mikina má na hrudníku a pažích potisk kostlivce a Rev si jako obvykle nasadil kapuci.

„To je asi účel.“ Rozbalí papír a čte. „Proč je Dylan Thomas zoufalý? Co je to?“

„Úkol z angliny. Tohle jsem ti ukázat nechtěl.“

Vytáhne z obědového vaku pytlík se sendviči a šoupne ho ke mně po stole. „Další dopis od tvý holky?“

Mojí holky. Nemělo by se mi to líbit. Ale líbí.

Rev ví, že jsme si dál psali, ale od toho večera, kdy jsem mu o ní řekl, jsem mu žádný z jejích lístků neukázal. Naše rozhovory začaly být moc osobní a mě se nezamlouvá myšlenka sdílet svoje tajemství s ostatními. Tenhle vzkaz je krátký a neurčitý a já mu to povědět musím.

Zírá na dopis a já zatím rozbalím dva krajíce banánového chleba. Každý krajíc je namazaný žervé a posázený rozinkami a vlašskými ořechy. Okamžitě dostanu hlad jako vlk. Chci to sprásknout všechno naráz.

„Je jí stejně jako nám,“ poznamená Rev.

„Jo.“

Letmo se rozhlédne, jako by nás mohla pozorovat. Mís-to aby měl stejnou radost jako já, se tváří vážně. „Víš jistě, že si s tebou nikdo nezahrává?“

„Jak jako nezahrává?“

„Nechce se s tebou sejít. Nevíš, jestli jí je fakt sedmnáct. Klidně to může bejt padesátiletý chlap, kterýho to vzrušuje.“

Vyškubnu mu dopis a nacpu si ho zpátky do batohu. „Drž zobák, Reve.“

Chvilku mě pozoruje při jídle. „Ukaž mi to ještě.“

„Ne.“

„No dobře.“ Vytáhne z batohu plechovku perlivé vody a otevře ji.

Občas mám chuť ho praštit. Najdu dopis a pošlu mu ho po stole.

Znova si ho přečte. Jsem z toho celý nervózní.

Šlehne po mně očima. „Líbíš se jí.“

Pokrčím rameny a šlohnou mu pití. Chutná, jako by někdo utopil pomeranč ve fľašce Perrieru, a já se zakuckám.

Rev se usměje. „Ona tobě taky.“

„Jak můžeš pít takovej hnus?“

Usměje se víc zeširoka. „Pěkně to s tebou mává, že nechce prozradit, kdo je, co?“

„Fakticky, Reve, nemáš nějakou normální vodu?“

Neoblafnu ho. „Co chceš dělat?“

Dlouze se nadechnu a vyfouknu. Prohrábnu si vlasy. „Nevím.“

„Ale víš.“

„Chci hlídkovat u toho hrobu. Tohle čekání mezi dopisama mě zabíjí.“

„Navrhni jí e-maily.“

„Nechce mi prozradit nic jinýho, než kolik jí je. Svoji e-mailovou adresu mi nedá.“

„Možná ne tu *skutečnou*. Ale mohl by sis založit soukromej účet a dát jí tuhle adresu. A uvidíš, jestli ti napíše.“

Je to tak jednoduché, až je to geniální. Štve mě, že jsem na to nepřišel sám. „Reve, nejradši bych ti dal pusu.“

„Nejdřív si vyčisti zuby.“ Znovu si vezme svou bizarní plechovku vody.

„Co když mi neodepíše?“

Položí její vzkaz na stůl a poklepe na větu *A právě to se mi na tom tak líbí*. „Ale odepíše, Decu. Odepíše.“